

ΑΔΔΔΙ ΜΕΝ ΒΟΥΔΔΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ,

ΑΛΛΑ ΔΕ ΕΡΩΣ ΚΕΛΕΥΕΙ.

LEMMA 4.

(Συρέχεια καὶ τέλος Ἰδε Φυλλ. Γ.)

B'.

Παρηλθον ἔκτοτε μῆνες τρεῖς.

Ἐντὸς δωματίου εὐτρεπισμένον κειμένου εἰς τὸ μεσαῖον
πάτωμα οἴκου κομποῦ κατὰ τὸ Σταυροδρόμιον, πλησίον
παραθύρου βλέποντος πρὸς τὴν ὁδὸν ἐκάθητο ἡ Ἀριάδνη
ἡ νεαρά ἐκείνη καὶ ὡραία κόρη τὴν ὁποίαν ἀπηντήσαμεν
εἰς τὸν πρῶτον τοῦ χειμῶνος ἐσπερινὸν χορὸν.

ἔχουσα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐσηρηγμένην ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἔφερε συνεχῶς διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ καψιδρώτιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ὅπως ἀπομάξῃ τὸ συνεχῶς ἀναδελύζον ἐν αὐτοῖς δάκρυ. Τὸ ὠχρὸν αὐτῆς πρόσωπον ἡ ὅλως ἀτμώ-
λητός λαμπρὰ καὶ πλουσίᾳ κόμῃ της, τὸ ἀφελῶς πῶς ἐρρι-
μένον ἐπανωφόριον ἐπὶ τῶν ὤμων της παρίστανον τὴν πρό-
τριων μηνῶν εὐθυμον καὶ εὐτράπελον αὐτὴν κόμην πλήρη
μελαγχολίας καὶ ταλαιπωριῶν. Ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς εἰς
ἄλλοτε ἐπεκράτει φιλοκαλία καὶ τάξις μεγίστη, ἐβλεπέ-
τις διασκορπισμένα τῇ δε κακίστα διάφορα κοσμήματα
καὶ ἐνδυμασίας, πρᾶγμα ὅλως αὐσύνθετος διὰ τὴν Ἀρισθὴν.

Ἀπέναντι τῆς Ἀριάδνης ἑτέρα κόρη εἰκοσαετῆς τὴν ἡλικίαν ἐκάθητο θεωροῦσα τὴν φίλην τῆς τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον καθίστατο κατ' ὀλίγον ὠχρότερον, ἐνῶ οἱ ὠρεῖαι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐπλημμύρουν δακρύων.

Ἡ Ἀριάδνη εἰς τὸ διάστημα τοῦτο εἶχε πραγματοποιήσῃ τὰς ἐπιθυμίας τόσον αὐτῆς ὅσον καὶ τῆς φιλοδοξοῦ μητρός της ἀρραβωνισθεῖσα τὸν Κ. Δ. ἄνδρα πλουσιώτατον τὸν ὅποιον, χάρις εἰς ἣν εἶχε καλοσσαίαν περιουσίαν, πλεῖσται μητέρες προσεπάθησαν νὰ ἐλκύσωσιν πρὸς τὰς θυγατέρας των, ὑπερ ὅμως μόνῃ ἡ τῆς Ἀριάδνης μήτηρ ἠδυνήθη μετ' ἐπιτυχίας νὰ κατορθώσῃ. Τὴν ἠδύνατο ἄραγε νὰ καθιστᾷ τὴν Ἀριάδνην δυστυχῇ ἀφοῦ ἐγένετο σύζυγος ἀνδρὸς τοῦ ὁποίου τοσοῦτον τὰς χάριτας ἐθαύμασεν, ἀνδρὸς εἰς τοῦ ὁποίου τὸν βραχίονα στηρίζομένη ἤλπιζε νὰ διέλθῃ τὸν βίον τοῦτον μεστὴ εὐτυχίας καὶ ὀλβιότητος; — Πολυλάκις ὁ νοῦς ἡμῶν φρονεῖ ὅτι τὸ ὅποιον βλέπομεν ἀντικείμενον δύναται νὰ καταστήσῃ εὐτυχῇ τὴν ὑπαρξίν μας, ἐνῶ μετ' ὀλίγον τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἡ ἀπαίτησις παρίσταται

ὅπως ἀλλοτρία τῆς προηγουμένης, καὶ τοῦτο, διότι ἐφαρ-
παζόμενοι ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις ἃς εἰς νεαράν καρδίαν εἰ-
σχωρεῖ ζήτησις ἐπιτήδειος καὶ ζωγράφος ἄριστος δὲν ἐξε-
τάζομεν τὰς κυριώτερας αὐτῆς ἐπιθυμίας.

— Ναί, ἔλεγεν ἡ Ἀριάδνη πρὸς τὴν φίλην τῆς, μετὰ τὸν ἀραβῶνα ἠγγέλισα ὅτι προσφέρω τὴν χεῖρα μου εἰς ἄνδρα τὸν ὁποῖον ποτὲ νὰ ἀγαπήσω δὲν δύναμαι.

— Παῦσον τὰ δάκρυα, Ἀριάδνη, ἔλεγεν ἅψ' ἑτέρου ἢ φίλη της, παῦσον πλέον τοὺς ὀδυρμοὺς, ἐνθυμοῦ ὅτι εἶσαι ἡδέαδωνισμένη καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον τελεῖται ὁ γάμος σου.

— Θά λάβω σύζυγον, ἔλεγεν ἡ Ἀριάδνη ὡς νὰ ὠμίλει καθ' ἐκτυχήν, ὅστις θὰ μὲ ἐξομολογῇται ἔρωτα τὸν ὁποῖον ἐγὼ δὲν συμμερίζομαι, οὐδὲ θὰ συμμερισθῶ ποτέ, καὶ τὰ ὠχρὰ ἐκεῖνα καὶ μεμαραμμένα χεῖλη τοῦ θὰ ἐπιτίθενται ἐπὶ τῆς χειρὸς μου αὐτῆς ἥτις ὑπακούουσα εἰς τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας μου ἤθελε τὸν ἀποβάλλει πάραυτα· πλὴν οἴμοι! τί πταίει καὶ ἐκεῖνος! . . . ἐγὼ εἶμαι ἡ μόνη αἰτία τῶν τόσων δεινοπαθημάτων μου! ὥστε νὰ μὲ κατηράσθῃ ὁ θεὸς ἐπέβλεψα εἰς μόνον τὰ πλούτη καὶ ἐδέχθην τὰς προτάσεις ἀνδρὸς ἱκανοῦ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰς φαντασιοληξίας σου, πλὴν τὴν καρδίαν σου τὴν καρδίαν σου αὐτὴν ἥτις ἐπιζητεῖ τὸν ἔρωτα, ἐπιθυμεῖ τὰς ἐκστάσεις καὶ νὰ ἐμβλαπτεῖται εἰς τοῦ κόσμου τὸ ἀπειράν· δύναται ποτὲ γερόντιον τοιαῦτον νὰ εὐχαριστήσῃ!

— "Ακουσον ὁμοῦς καὶ ἐμέ, Ἀριάδνη μου, ἀπάντησεν ἡ φίλη τις, δὲν λέγω ὅτι ἡ μέλλουσι σύζυγος σου εἶναι Ἄδωνις, σὲ ὑπενθυμίζω ὁμοῦς ὅτι πὰ χρήματα ἀριεπὲς ἀνίας τοῦ ἀνθρώπου ἰατρικοῦσιν, καὶ γνωρίζεις ὅποσα θύναμαι γὰρ σὲ φέρω τὴν στιγμὴν ταύτην παραδείγματα.

— Τί πρὸς ἡμᾶς τὰ πλούτη σου, φίλῃ μου; εἶναι ἀληθὲς ὅτι διὰ τῶν χρημάτων τινὲς τῶν ἀνθρώπων ἀποκτοῦν εὐτυχίαν ὅχι ἐπὶ ἡμέραν, ὁμολόγητον ὅμως ὅτι δι' ἐνὸς βλέμματος διὰ μιᾶς μένης λείψας, ὁ ἄνθρωπος ἀπολαμβάνει πολλάκις εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν ὁλόκληροί θεσμοὶ νὰ προσφέρουν δὲν δύνανται.

— Καὶ ὅμως πόσαι συναφίλικαί σου δὲν ζηλεύουν σήμερον αὐτὴν σου τὴν εὐτυχίαν!

— Μήπως δὲν εἴμεθα ὅλα τῆς αὐτῆς σχολῆς, μήπως ὅλα δὲν ἀνετράφημεν εἰς τὸν αὐτὸν κυκεῶνα ὃν ὀνομάζουσι Κωνσταντινούπολιν;

— 'Αλλ' αὐτὴ ἡ ζήτησις εἶναι δι' ἐσὲ οὐκ ἔστι, Ἀπὸ
δὲ νῦν

— Ἡμέραν τινα ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ ἐκαθήμεθα εἰς τὸ δωμάτιόν μας συνομιλοῦσαι, αἶφνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγεται καὶ εἰσέρχεται ὁ Κ. Δ. . . . μειδιῶν καὶ πρὸς τὰς δύο μας, λαβὼν δὲ παράυτα τὰς χεῖρας μου ἐξήκει νὰ ἐξυγιάνῃ τὸ αἷμα τῶν δακτύλων ὥστε ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Τίποτε δὲν εἶναι, κύριε, τῷ ἀπάντησα, ἐνῶ ἐπρόσ-

πάθουν με τρόπον νὰ ἀποσύρω τὴν χεῖρα μου τὴν ὁποίαν ἐθώπευον αἱ ξηραὶ καὶ ψυχραὶ αὐτοῦ χεῖρες.

Ὁ Κύριος Δ. . . ὅμως ὡς ἄνθρωπος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἤρεσκον τὰ δάκρυα, καὶ ὀλίγον φροντίζοντα, διότι ταῦτα ἔρρεον ἀπὸ τῆς μελλονύμφου τοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐκίψε νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα μου, ὅπως πληρωθῇ τοῦλάχιστον διὰ τὸν κόπον ὃν ὑπέστη, ἐλθὼν εἰς ἐπίσκεψίν μου. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν κάτωχρος ἠγέρθη τῆς θέσεώς μου, ἐνῶ ψυχρὸς με ἐπερέχεεν ὑδρώς. Τὰ χεῖλη τοῦ μέλλοντος συζύγου μου ἐπιτιθέντα ἐπὶ τῆς χειρὸς μου, ἀντὶ νὰ καταπραῦνουν τὸν κυριεύοντα τὴν καρδίαν μου ἀναδρασμὸν, ἀντὶ νὰ θερμάνουν τὴν πρὸς αὐτὸν ψυχρότητα, τὴν ἀπηύξησαν ἐτι μάλλον. Διάφορα σχέδια διήρχοντο τῆς φαντασίας μου, εὐτυχὲς δὲ ὁ ἄνθρωπος ὁ μὴ πραγματοποιῶν ἰδέας ἐπερχομένας εἰς στιγμὰς καθ' ἃς ὁ ἐν τῇ καρδίᾳ μας ἐπικρατῶν σάλος ἀπαιτεῖ πράγματα ἀδύνατα καὶ πολλάκις τρομερά.

Ἡ μήτηρ μου ἐννοήσασα τὴν ὁποίαν ὁ μέλλων συζυγὸς μου μοὶ ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν, ἐξῆλθεν μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κοιτώνοῦ μου. Ἀναχωρήσαντος τοῦ Κ. Δ. . . παρεδόθη εἰς σκέψεις, παρομοιάζουσα τὸν ὁδοιπόρον ἐκεῖνον ὅστις ἠγνοεῖ ποῖαν νὰ λάβῃ ὁδὸν τῶν ὁποίων τῆς μὲν πλήρους ἀνθέων καὶ ὠραιότητος ἀπηγορεύετο ἡ δίοδος, τῆς δ' ἐλευθέρας οὗσης πλήρους βορβόρου καὶ ἀκανθῶν.

Ἡ μορφή τοῦ Φιλίππου μετ' οὗ τοσαύτας εὐτυχεῖς στιγμὰς διήλθον, τοῦ νέου ἐκεῖνου τοῦ ὁποίου ἀπέρριψα τὸν ἔρωτα, εἶχεν εἰσχωρήσει πλέον ἐν τῇ καρδίᾳ μου τοσοῦτον ὥστε ἐβλεπον ἀδύνατον νὰ καταπνίξω τὸν δι' αὐτὸν ἐξερχόμενον στεναγμὸν, καὶ ἡ μορφή τοῦ μέλλοντος συζύγου μου παραβλασμένη με τὴν ὁποίαν ἔφερον ἐν τῇ καρδίᾳ μου καθίστατο ἀπαίσιος καὶ βδελυκτὴ. Ἡ μήτηρ μου βλέπουσα τὴν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν αὐξάνουσαν μελαγχολίαν μου ἠναγκάζετο νὰ παρίστα τὸν κύριον Δ. . . εἰς τοὺς ὀφθαλμοῦς μου μετὰ λαμπρότερα χρώματα, ἢ μᾶλλον μοὶ παρίστα αὐτὸν ὅπως ἡ ἰδίᾳ τὸν ἐθεώρει, διότι ὡς πρὸς τὴν μητέρα μου ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι τὸ ἀριστούργημα τῆς ἀνθρωπότητος, ἐγὼ ὅμως οὐδὲ βλέμμα ἡδυνάμην νὰ ρίψω ἐπὶ τῆς εἰκόνης ἦν τόσον ὠραίαν ἐπροσπάθει νὰ ζωγραφίσῃ ἡ μήτηρ μου. Προσεπάθει δηλαδὴ νὰ παραστήσῃ ὅτι ὁ Ἄραψ εἶναι λευκώτερος τὴν χροιάν τῆς λευκοτέρας ἑλληνίδος κόρης.

— Λοιπὸν αἰωνίως θὰ ἐνθυμῆσαι τὸν Φίλιππον! ἔκραξεν ἡ φίλη τῆς.

— Τὸν Φίλιππον, ἀπήντησεν ἡ Ἀριάδνη περίλυπος κινῶσα τὴν κεφαλὴν, ὡς ἡδυνάμην νὰ καταβρέξω μετὰ δάκρυά μου τοὺς πόδας τοῦ, ὡς ἡδύνατο ἡ πνοή μου εἰς τερπνὴν νὰ μετεβάλετο ὁρόσον ὅπως ὁρσίσω τὸ ὠραῖον τοῦ προσώπου.

— Ποῦ γνωρίζεις ὅμως, Ἀριάδνη, ἐάν ὁ Φίλιππος δὲν ἐνυμφεῖθαι μέχρι σήμερον καὶ εἰς τῆς συζύγου αὐτοῦ τὰς θωπείας ἐάν δὲν ἀπέβαλε πᾶσαν περὶ σοῦ ἀνάμνησιν;

— Εἴθε νὰ ἦτο οὕτω, φίλη μου, διότι ἡ δυστυχὲς ἀεῖποτε κυριεύομαι ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι ὁ Φίλιππος πάσχει ἐξ αἰτίας μου σήμερον.

— Καὶ δὲν ἔμαθες πλέον τι περὶ αὐτοῦ;

— Ὅχι, ἡ μήτηρ μου μόνον μοὶ εἶπεν ὅτι ἀνεχώρησεν.

— Αἶ λοιπόν,

— Δὲν δίδω πίστιν εἰς τῆς μητρός μου τὰ λεγόμενα.

— Δὲν δίδεις πίστιν εἰς τὰ λεγόμενα τῆς μητρός σου, Ἀριάδνη!

— Ὅχι, φίλη μου, διότι ἐξ ἀρχῆς προτείνουσα με σύζυγον τὸν κύριον Δ. . . μυρίους μοὶ ὑπέσχετο Παραδείσους, ἐνῶ οὐδὲν ἄλλο ἢ κολάσεις μόνον ἀπέντησα.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν γραῖα ὑπρέτρια εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον εἰς ὃ αἱ δύο νεαραὶ κόραι εὗρισκαντο, προχωρήσασα μέχρι τῆς Ἀριάδνης, ἀνεχείρησεν εἰς αὐτὴν μικρὰν ἐπιστολήν. Ἡ Ἀριάδνη λαβούσα τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ τῆς ὑπηρετρίας τὰς χεῖρας διέσχυσεν πάραυτα τὸ περικάλυμα, ἐνῶ ἡ γραῖα ἐξήρχετο τοῦ δωματίου.

Ἡ ἀπέναντι αὐτῆς καθημένη φίλη τῆς τὴν ἠτένιζε περιλύπως, αἶφνης ἐγείρεται πάραυτα τῆς θέσεώς τῆς, ἐνῶ ἡ Ἀριάδνη μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ γραμματίου ἐξηπλώθη κάτωχρος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ἀνακλίντρου φέρουσα τὴν μικρὰν ἐκείνην ἐπιστολήν εἰς τὰ χεῖλη τῆς.

— Ἀριάδνη! φίλη μου, τί ἔπαθες!

— Λάβε εἶπεν, ἡ Ἀριάδνη, ἐγχειρίζουσα τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν φίλην τῆς, ἀνάγνωθι καὶ θὰ εἴδῃς ὅτι. . .

Δὲν ἐδυνήθη νὰ τελειώσῃ, ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἐλειποθύμωσεν.

Ἡ φίλη τῆς Ἀριάδνης ἀναγνώσασα ἐπιτροχάτην τὴν ἐπιστολήν ἔσπευσε πρὸς βοήθειαν τῆς λειποθυμημένης.

Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἔλεγε τὰ ἐξῆς.

Ἀριάδνη!

«Πρώτην ἤδη φορὰν σὲ γράφω, δύναμαι ὅμως νὰ σὲ διαβεβαιώσω ὅτι εἶναι καὶ ἡ τελευταία, διότι ἀποθνήσκω»
«δὲν με ἐθεώρησες ἄξιον συμπαθείας τινος, θὰ με θεωρήσῃς τοῦλάχιστον ἄξιον συγχωρήσεως;

Φίλιππος».

Γ.

Μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι ἡμερῶν τῶν ὅσα ἐδιηγῆθην νύκτα τινα θυελλώδη, καθ' ἣν τὸ σκότος ἦν βαθύ καὶ βροχὴ ῥαγδαία κατεμάστιζε τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ παράθυρα, γυνὴ διὰ μαύρου μανδύου κεκαλυμμένη ἔκρουεν ἐλαφρὰ τὴν θύραν οἰκήματος μικροῦ, κειμένου εἰς στενὴν τινα δίοδον ἐντὸς μεγάλης τινος ὁδοῦ τοῦ Πέρα. Γυνὴ γραῖα ἠνοιξε

τὴν θύραν καὶ ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν εἰσοῦσαν εἰς τὴν ξένην, σημεῖον ὅτι ἡ γραιά θυρωρὸς ἦν προειδοποιημένη διὰ τὴν ἀπευκταίαν αὐτὴν ἐπίσκεψιν.

Ἡ νεαρά κόρη πρὶν ἀναβῆναι τὴν κλίμακα παρατήρησε τὸ πρόσωπον τῆς γραιᾶς θυρωροῦ, διό καὶ ἀνεσκίρτησε πέραι-
τα ἰδοῦσα τὴν περίλυπον τῆς θυρωροῦ μορφήν καὶ τὴν θλί-
ψιν ἥτις ἐξωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, δὲν ἐτόλμη-
σε δὲ τὴν παραμικράν νὰ ἀπευθύνῃ ἐρώτησιν, ἀλλ' ὑποτρέμου-
σα καὶ ἐλαφρόπους ἀνέβη τὴν κλίμακα παρακολουθουμένη
ὑπὸ τῆς γραιᾶς, ἥτις εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ἀριστερόθεν μικροῦ
διαδρόμου δωμάτιον, ἐξῆλθε πάλιν περιπτατοῦσα ἀκροπο-
δητὴ καὶ ἐψυθέρισεν εἰς τὸ οὖς τῆς νεαρᾶς κόρης τὴν λέξιν:

— Κοιμάται.

Ἡ Ἀριάδνη, (διότι ἦταν αὐτὴ,) εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμά-
τιον ἀφ' ὅπου ἡ γραιά θυρωρὸς ἐξῆλθεν.

Δεξιόθεν τοῦ δωματίου ὑπῆρχε κλίνη διὰ κυανῶν κεκα-
λυμμένην παρπετασμάτων ἐφ' ἧς ἔκειτο νεανίας τοῦ ὁποίου
τὸ ὄχρὸν πρόσωπον ἐφωτίζετο ὑπὸ ἀμυδροῦ φωτός. Λυ-
χνίας τεθειμένης ἐπὶ τραπέζης ἀπέναντι τῆς κλίνης ἱσαμένης.
Οἱ κεκλεισμένοι καὶ κοῖλοι ὀφθαλμοὶ τοῦ, ἡ ἰσχνότης καὶ
ὠχρότης τοῦ προσώπου τοῦ, ἡ ταχεῖα καὶ ἐναγώνιος πνοή
τοῦ παρίσταν αὐτὸν ἐπιθανάτιον.

Ἡ Ἀριάδνη πλησιάσασα εἰς τὴν κλίνην τοῦ πάσχοντος ἀ-
νεσκίρτησε καὶ κάτωχρος γενομένη ἐκλινε τὴν κεφαλὴν
αὐτῆς πρὸς τὸ στήθος τῆς, ἀναγνωρίσασα εἰς τὸ ὠχρόν ἐ-
κεῖνο πρόσωπον τὴν ἄλλοτε ὠραίαν καὶ εὐγενῆ τοῦ Φίλιπ-
που μορφήν.

Ἐμενεν πρὸς στιγμὴν ἀνκυδὸς καὶ περίλυπος, ἀπέναν-
τι τοῦ εἰσέτι ζώντος ἐκείνου νεκροῦ, ὡς ὁ φονεὺς ἀπέναντι
τοῦ θύματος τοῦ, ἐνῶ δάκρυα μετανοίας, δάκρυα ἔρωτος
ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἀπορρίψασα δὲ τὸν μανδύαν
τῆς ἔλαθε τὴν ἑξω τῆς κλίνης κρεμαμμένην χεῖρα τοῦ πά-
σχοντος καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη τῆς.

Στεναγμὸς ὑπόκωφος καὶ βραδὺς διεξῆλθε πρὸν χειλέων
τοῦ νέου.

— Σὺ εἶσαι! ἔκραξεν ὁ ἐπιθανάτιος καὶ μειδίαμα με-
λαγχολικόν, μειδίαμα ἀνθρώπου ἐγκαταλείποντος τὴν
ζωὴν ἐξωγραφῆθαι εἰς τὰ ὠχρά χεῖλη του.

— Ὡ, ἄφες με νὰ πλησιάσω πλείον, ἐπ' ἀνέλαθεν,
ἄφες νὰ ἀσπασθῶ τὴν εὐδαίδη σου κόμην καὶ νὰ ἀναπνεύσω
τὴν ἀρωματώδη πνοήν σου... Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξασκου-
θῇ τὰ ὠχρά του χεῖλη ἐξωγραφῆθαι δι' αἵματος
καταπνίξαντος πρὸς στιγμὴν τὴν φωνήν του.

— Εἰσέτι με ἀγαπᾷ, ὑπεψυθέρισεν ἡ Ἀριάδνη, φέρου-
σα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς.

Παύει δὲ ὁ ὕπνος τοῦ Φίλιππου νὰ ἦτο ἐγρηγορεῖα καὶ
νὰ συνωμίλει μετ' αὐτῆς,

— Ὅπως σε ἠγάπησα!.. ἔκραξεν, ὦ, με ἠγάπας καὶ
σὺ, Ἀριάδνη μου;

Ἡ Ἀριάδνη δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ, ὑπεστηρίχθη ἐπὶ
τινος ἐπίπλου. Ἦθελε νὰ ριφθῇ ἐπὶ τοῦ πάσχοντος, ἐπὶ
τοῦ σώματος ἐκείνου ὅπερ ἐσώκλειε ψυχὴν τόσον εὐγενῆ,
ψυχὴν ἥτις καὶ ἐγκαταλείπουσα τὸ σῶμα τὴν ἠγάπα εἰσέτι.
Ἦθελε νὰ ριφθῇ ἐπὶ τοῦ πάσχοντος καὶ νὰ πληρώσῃ φι-
λημάτων τὰς παρειὰς ἐκείνας, αἵτινες τσαῦτα ἐδέχθησαν
ἐξ αἰτίας τῆς δάκρυα.

— Ὡ, θεέ μου, θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀριάδνη σέρουσα
τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς πρὸς τὸν οὐρανόν πλὴν οἱ λυγμοὶ
κατέπνιξαν τὴν φωνήν τῆς.

Εἰς τὸν πρῶτον τῆς Ἀριάδνης ὀλολυγμὸν, ὁ Φίλιππος
ἀρπυνίσθη. Ἰνὸμίζεν ὅτι εἰσέτι ὕπνωσεν καὶ ἤνοιξε πρὸς
στιγμὴν τοὺς βραχίονας ἵνα ἐναγκαλισθῇ τὸ φάσμα ἐκεῖ-
νο ὅπερ αἰείποτε ὀνειροπώλει, τὴν κόρην ἐκείνην εἰς τῆς
ὁποίας τοὺς πόδας αἰείποτε ἐπεπόθησεν νὰ εὐρίσκαται.

Ἡ Ἀριάδνη διαλογισθεῖσα ὅτι εἶχε χρέος νὰ ἐκπλη-
ρώσῃ, ἐγονυπέτησεν ἔμπροσθεν τῆς κλίνης τοῦ καὶ πληροῦσα
τὴν χεῖρα αὐτοῦ δακρύων καὶ φιλημάτων,

— Μὲ συγχωρεῖς, Φίλιππε, μὲ συγχωρεῖς! ἔκραξεν ἡ
νεαρά κόρη.

— Εἶναι ἡ φωνή τῆς! ἐψυθέρισεν ὁ Φίλιππος, εἶναι αὐ-
τὴ ἡ ἰδίᾳ! ὦ θεέ μου, θεέ μου!

— Ναί, Φίλιππε ἔλεγεν ἡ Ἀριάδνη, εἶμαι ἡ ἰδίᾳ, εἴ-
μαι ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπησες!..

— Ὡ εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ!

— Καὶ ἥτις ζητεῖ τὴν συγγνώμην σου, Φίλιππε, ζητεῖ
νὰ τὴν συγχωρήσῃς, δι' ὅσα ἐξ αἰτίας τῆς ὑπέφερες.

— Νὰ τὴν συγχωρήσω!..

Ἡ Ἀριάδνη ἠγέρθη, ὁ Φίλιππος ἐγένεν ὠχρότερος, ἡ
πνοὴ τοῦ περισσώτερον ταχεῖα.

— Ἡ γυνὴ... ἐκείνη... δὲν με ἠγάπα εἶπεν ἐνῶ ἐγώ...

— Ἐνῶ ἐπὶ τὴν ἀγαπᾷς εἰσέτι, Φίλιππε...

— Ὡ, καὶ! ἀπήντησεν οὗτος.

Ἡ φωνὴ τοῦ ὠμαίαζε φωνὴν ἀνθρώπου πνιγομένου.

— Ὅχι, ἔκραξεν ἡ Ἀριάδνη, ἐκτός ἐαυτῆς σχεδὸν
γενομένη, ὅχι! ἡ γυνὴ ἐκείνη σὲ ἀγαπᾷ, σὲ ἀγαπᾷ πλεί-
ον παρ' ὅσον τὴν ἠγάπησες, Φίλιππε! ὦ, ζῆθι, ζῆθι, ἡ
καρδίᾳ μου σε ἀνέκει, ἡ Ἀριάδνη ἀπὸ τοῦδε εἶναι Ἀριά-
δνη σου!

Μυρίας ὁ δυστυχὴς ὑπέφερε βασάνους.

Ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκει διὰ μίαν ἰδέαν, διὰ μίαν ἐπι-
θυμίαν, καὶ ὅποτε ἐπέρχεται ὁ θάνατος ἵνα τὸ ἀποχωρήσῃ
τῆς ἀλγεῖνης ταύτης ζωῆς θεωρεῖ ἐαυτὸν εὐτυχῆ, διότι
βλέπει ὅτι ἡ πραγματοποίησις τῆς ἐπιθυμίας τοῦ καθίστα-
ται ἀδύνατος, διότι παρατηρεῖ ὅτι καὶ Οὐρανὸς καὶ Γῆ συν-
νόμισαν ἐναντίον τοῦ, καὶ τὰ πάντα τὸν ἐγκαταλίμπανον
ὦ, βεβαίως εἰς τοιαύτην διατελὼν ὑπάρξιν ὁ θάνατος εἶναι
ἐπιθυμητὸς εἶναι προσφιλέστατος... νὰ ἐπέρχεται ὅμως ὁ θάνατος
ὅποτε ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει νὰ τὸν προσμειδίᾳ, νὰ ἀποθνήσκῃ,
καθ' ἣν στιγμὴν ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν ἐπεπόθησεν, ἡ γυνὴ, τῆς

τινος ἡ ἐμφάνισις, μωρίας τῷ προσέφερεν εὐδαιμονίας, νὰ γονιπέ-
τῃ πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ νὰ τῷ λέγῃ ἀπὸ τὰ βάθη αὐτὰ
τῆς καρδίας τῆς. — Εἶμαι ἐδική σου! σὲ ἀγαπῶ!.. ὦ, τὸ
τοιούτον εἶναι φρικτὸς!

Ἡ Ἀριάδνη ἔκυψε τὴν ὠρχίαν αὐτῆς κεφαλὴν τὴν ὁποί-
αν περιέβαλλεν ὁ Φίλιππος διὰ τῶν βραχιόνων του, ἐπὶ
δὲ τῶν χειλέων τῆς Ἀριάδνης ἐπετίθετο τὸ πρῶτον τοῦ ἐ-
ραστοῦ τῆς φίλημα καὶ ὁ τελευταῖος του δι' αὐτῶν διήρ-
χετο στεναγμὸς.

Μετὰ πρὸς πέντε περίπου ἑτῶν, δύο νεανίαι κομψῶς
ἐνδεδυμένοι, διὰ τῶν βραχιόνων συγκρατούμενοι ἐπεριπά-
τουν εἰς τὸν μῦθον τοῦ Σταυροδρομίου περίπατον, τὸ Τα-
ξίμιον.

Ἐντὸς φορείου ὅπερ δύο ῥωμαῖοι ἄνδρες ἔφερον ἐκ-
θητο γυνὴ κάτωχρος καὶ περίλυπος.

— Περὶ ἄργον! εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν, πόσον συμπα-
θητικὴ ὠρχιότης!

— Τὴν ὁποίαν ἄμως ὁ θεὸς παραλαμβάνει μετ' ὀλί-
γον εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

— Ἀ! μὴ ἀσειστότητας, ἰατρά μου, εἰπείπεν ὁ προλαλήσας.

— Δυστυχῶς, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ νέος Ἀσκληπιδῆς,
τὴν κυρίαν τὴν ἐγνώρισα ἐκ τοῦ πλησίον, ὀνομάζεται Ἀ-
ριάδνη, συνεχῶς τὴν ἐπισκέπτομαι μάλιστα, καὶ ὡς φίλος
καὶ ὡς ἰατρός...

— Αἶ, λοιπόν...

— Ἡ ἐπιστῆμη δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιπαλαίσῃ μετὰ
τῆς φύσεως ἢ τῶν βουλῶν τοῦ ὑψίστου, ἀπάντησεν στενά-
ζων ὁ ἰατρός, δυστυχῶς ἡ κυρία πάσχει ἀπὸ μαρασμόν!..

N. Γ. Η.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ ΑΡΧΗ-
ΓΟΣ.** — Ὅτε Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἐξεστράτευσεν πρὸς
κατάκτησιν τῆς οἰκουμένης, ἐφθάσεν εἰς εὐφορόν τι κράτος
ἄγνωστον διατελέσαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, κατοικου-
μενον ὑπὸ Ἀφρικανῶν διαιωμένων ἐν πενιχραῖς καλῶδαις
καὶ ἀγνοούντων τὸν πόλεμον. Ὁδηγηθεὶς δὲ ἐνώπιον τοῦ
ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς, οὗτος τῷ προσέφερεν διαφόρους ὀπώ-
ρας καὶ ἄρτον ἐκ χρυσοῦ. — Τρώγετε λοιπὸν χρυσίον ἐ-
δῶ; ἠρώτησεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. — Ὅχι ἀπάντησεν
ὁ Ἀφρικανός· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡδύνασο νὰ εὕρῃς εἰς τὴν
πατρίδα σου καὶ ὀπώρας φυτικὰς καὶ ἄρτον, διὰ τὴν λοιπὴν
ἡλῶς ἐδῶ; — Τὸ χρυσίον σας δὲν μ' ἐλθεῖν ἀπάντησεν
ὁ Μακεδὼν ἦλθα νὰ σπουδάσω τὰ ἥθη σας. — Ὅπως ἐ-
πιθυμεῖς· μένει ὅσον καὶ φὸν θέλεις εἶσαι ἐλεύθερος.

Ἐνθ' συνωμίλουν τοιοῦτοτρόπως, δύο ἄνδρες προσήλθον
φιλονεικίαν τινὰ ἔχοντες μεταξύ των εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ
ἀρχηγοῦ των. Καὶ ὁ μὲν ἐνάγων, ἤρξατο τοιοῦτοτρόπως.

— Ἠγόρασα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἐν μέρος γῆς,
σκάπτων δὲ ἀργώτερα εὖρον θησαυρὸν χρυσοῦ· ἐπειδὴ δὲ
ἠγόρασα τὴν γῆν καὶ ὄχι τὸ χρυσίον ζῆτῶ νὰ τὸ ἐπιστρέ-
ψω εἰς τὸν πωλητὴν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θέλει νὰ τὸ δεχθῇ·
παρακαλῶ ὅθεν τὸν ἀρχηγὸν νὰ ἀναγκάσῃ τὸν πωλητὴν
νὰ δεχθῇ τὸ εἰς αὐτὸν ἀνήκον χρυσίον.

Ὁ δὲ ἐναγόμενος ὑπέλαθεν. — Ἐπώλησα τὴν γῆν καὶ
ὅλα τὰ εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα· ὥστε τὸ χρυσίον εἶναι ἐδι-
κόν του.

Ὁ ἀρχηγὸς συγκεφαλαιώσας τὰς ἐκθέσεις τῶν φιλονει-
κούντων καὶ σκεφθεὶς πρὸς μικρὸν ἠρώτησεν τὸν ἕνα. —

— Δὲν ἔχεις, νομίζω, ἕνα υἱόν, φίλε μου; — Ναὶ ἀπὴν-
τήσεν οὗτος. Ὁ δὲ ἀρχηγὸς στρεφόμενος πρὸς τὸν ἕτερον.

— Δὲν ἔχεις καὶ σὺ μίαν θυγατέρα; — Ναί. — Λοιπὸν,
ἡ θυγάτηρ σου ἂς λάβῃ σύζυγον τὸν υἱόν σου, καὶ ὁ θησαυ-
ρὸς ἂς δοθῇ εἰς τὸ ζεύγος, ὡς γαμήλιον δῶρον.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐξεπλήχθη διὰ τὴν δίκην ταύ-
την ἐννοήσας δὲ τοῦτο ὁ ἀρχηγός, — Ἡ ἀπόφασίς
μου σοὶ φαίνεται ἄδικος; τὸν ἠρώτησεν. — Ποσῶς· ἀλλὰ
ἐκπλήττει. — Καὶ πῶς ἤθελε τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις αὐ-
τῇ εἰς τὴν πατρίδα σου; — Νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν,
ἀπάντησεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἠθέλωμεν θέσει ὑπὸ κράτησιν
τοὺς δύο ἀντιδίκους καὶ δώσωμεν τὸν θησαυρὸν εἰς τὸν
βασιλέα. — Εἰς τὸν βασιλέα! ἀνέκραξεν ὁ Ἀφρικανός μετ'
ἐκπληξέως. Καὶ ὁ ἥλιος λάμπει εἰς τὴν πατρίδα σας; —
Βεβαίως. — Βρέχει; — Ἀναμειβόμενος. — Παράδοξον! ὑ-
πάρχουν καὶ ἡμεῖς ζῶν τρεφόμενα ἀπὸ χάρτον; — Βέ-
βαια. — Ἐ! τότε λοιπὸν, ὑπέλαθεν μετ' ἀγανακτήσεως,
ὁ Ἀφρικανός ἡγεμὼν, πρὸς χάριν τῶν ἀθῶων αὐτῶν πλα-
σματίων συγχωρεῖ τὸ ὑπερτάτον Ὅν εἰς τὸν ἥλιον νὰ
λάμπῃ εἰς τὴν πατρίδα σας καὶ εἰς τὴν βροχὴν νὰ ποτί-
ζῃ τὴν γῆν σας, διότι σεῖς οὔτε τοῦ ἡλίου οὔτε τοῦ ὕδα-
τος ὑπάρχετε ἄξιοι!

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. — Ὁ Καλὶφης Αἰγιάγης,
ὅστις εἶχε καταστῇ τρομερὸς εἰς τοὺς ὑπηκόους του διὰ
τὴν ἐμψύχισιν καὶ ἀπανθρωπίαν τοῦ χαρακτῆρος του, πε-
ριήρχετο πολλάκις τὰς ἀπεράντους πεδιάδας τοῦ βασιλείου
του ἀνευ ἀκαλούθων καὶ ὡς ἀπλοῦς μαχητῆς ἐνδεδυμένος.
Ἡμέραν τινὰ ἀπκντᾷ ἕνα Ἀραβὶ καὶ λέγει αὐτῷ. — Φίλε
μου, ἐπεθύμουν νὰ μάθω ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Αἰγιάγης πε-
ρὶ τοῦ ὁποίου τοσοῦτος γίνεται λόγος. — Ὁ Αἰγιάγης, ἀ-
πάντησεν ὁ Ἀραβὶ, δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι τίγρις, εἶναι
αἰμοδόρον θηρίον! — Καὶ τί ἐγκλημα ἐπραξεν; — Μύρια!
ἐπὶ τὸ αἷμα τόσων ὑπηκόων του! — Δὲν τὸν εἶδες ποτέ;
— Ὅχι. — Ἐ! λοιπὸν ὕψωσον τὸ βλέμμα σου· ἐγὼ εἶμαι
ὁ Αἰγιάγης! Ὁ Ἀραβὶ χωρὶς οὐδεμίαν νὰ δείξῃ ἐκπληξιν